

Buffalo :: Bill

Hrdina divokého zapadu.

Jedovatý Had Cheyennů.

"Milá slečno!" zasmál se bílý pohlavár. "Takhle s vrhu se mnou nespíte mluviti! Nehodí se to k vašemu postavení, ve kterém se právě nalézáte."

"Aj, vidím, co se z vás máje lonu vylouplo! Jste padouch, který si myslí, že má ve své moci!"

"Nemysl, nýbrž to ví jistě!"

"Prosím vás, kdo vlastně jste?"

"Což pak mne již neznáte? — Medvědí Dráp, starý lovec a z boží milosti váš věrný vůdce!"

"Neposmívajte se mi! To není vaše pravé jméno. Je to zřejmě jen přezdívka, pod kterou se skrýváte před ramenem trestající spravedlnosti."

"Proto se vás ještě jednou ptám, kdo jste a co vás pohlo, aby jste si se mnou tak hanebně zahrával!"

"Hned se toho dovíte! — Tento člověk, váš otec, jest mým úhlavním nepřítelem!"

"Pak jste sám d'ábel v lidské podobě! Vy tedy jste mého otce sem zavlekli a držíte ho zde v hrozném zajetí!"

"Ano, já!"

"Hanba vám, pane! — Hanba vám! — Ráda bych věděla, čím vám můj ubohý, starý otec ublížil!"

"Ublížil mi, a to velice!"

"Tot' vědomá lež!" ozval se přikovaným ubožák slabým hlasem.

"Bůh sám ví, že jsem jakživ nikomu vlasu na hlavě nezkrivil!"

Medvědí Dráp se pustil za ehechtal.

"Vlasu nikoliv, neboť jste byl od jakživa zbabělec zvolal. Ale kdo pak mne připravil o majetek, Ansona Andreo? — Kdo?"

"Já ne!" hájil se stařec. "Připravil jste se o něj sám. Svým špatným, prostopášným životem donutil jste svého otce, aby vás vydědila a odkázal celé své jmění mně!"

"To je pravda! Přiznávám se, že jsem svému otci nenadělal mnoho radosti. — Za to vy jste si dovolil omotat hloupého dědka kolem malíčku, haha! Věděl jste proč!"

"Vy jste byl původcem mého neštěstí, Ansona Andreo! Jen si vzpomeňte, když jsem posledně potřeboval peníze. Vy, jakožto pokladník mého otce, mohli jste mne zachránit, ale nečinili jste toho..."

"Vždyť jsem vám hodil do chrůtu všechny své krvavé spory!"

"Čert vás vem i s vaší almužnou, kterou mi pořád vykrádáte!" rozkřikl se na něho ukrutník. "Potřeboval jsem mnohem více, než byste byl za sto let naškrtil. Proč jste mi tehdy odepřel peníze?"

"Konal jsem jen svou povinnost jako pokladník svého strýce."

"A já jsem byl jeho synem! Pro to bylo vaše povinností, abyste mi pomohl z bryndy!"

"Takovou povinnost mi váš otec nikdy neuložil."

"Poslouchejte, slečno Andreová — abyste rozuměla naši řeč!" obrátil se bílý pohlavár k dívce, která vyjeveně pohlížela s jednoho na druhého. "Měl jsem dostati závažkám, jež byly po čertech choulostivé povahy. Musel jsem rozhodně v čas zaplatiti, aby nevyšlo na jevo, že jsem se dopustil paděláním smének."

"Paděláním smének?" opakovala dívka šeptem.

"Tak jest, rozitá sestřenko, nazval jsem dítě zrovna pravým jménem!" zasmál se Medvědí Dráp. "Dnes jest mi snadno přiznati se, neboť si ze zákona již dávno nic nedělám. Ale tehdy, dokud jsem byl ještě členem lidské společnosti, bylo jinak."

Lakota otevova nne donutila k tomuto zoufalému kroku. Když však nadešla doba placení, tu teprve jsem jasně chápal, co jsem provedl. Ve smrtelých úzkostech jsem se obrátil na vašeho otce, ale ten byl k mým prosbám hluchý jako pařez.

Proto jsem si umínil, že si peníze sám z pokladny vezmu. Byly tak moje, jako otcovy. — Velmi často měl jsem příležitost dívat se, jak váš otec pokladnu otvíral a zavíral. Odpovídal jsem mu tedy brzy celou kombinací."

Zatím dal jsem si zhotoviti potřebné papíry a jednu noc, když i poslední praktikant již dávno odešel z obchodu, vkradl jsem se do pokladních místnosti. Byla to pro mne rozkoš nevýslovná, když jsem si tak ve svrchně chvilí mohl zcela nerušeně nacpat kapsy bankovkami!"

Ale radost má neměla dlouhého trvání. Ve své lehkomyšlnosti nechal jsem zadní dvéře kontouaru otevřeny a můj otec i váš, kteří se právě vraceli domů z jakési veřejné společnosti, ovšem si toho všimli. Je skoro zbytečno vypravovati, co potom následovalo."

Můj otec se rozběhl pro strážníka, kdežto váš směl vešel za domnělým zlodějem do kontouaru. Potkali jsme se v předstí, právě když jsem se svým lupem klidně odcházel. Jelikož jsem byl přestrojen, nepoznal mne. Bez dlouhého rozmýšlení mi skočil na hrdlo a byl by mne zajistil uskrtil, kdybych mu v zoufalé sebeobraně nebyl vzal můj do boku."

Avšak bylo již pozdě. Ve dvířích zastavil mne policejní strážník s mým otcem, který vzor mne přestrojením hned poznal.

"Nechej si svůj lup, ale tu chvilí se mi pakuj s očí!" vykřikl na mne rozlečen. "Od této chvíle vešší mým synem a neopovázkejte se více vkrádati nohou do mého domu!"

Ovšem jsem se nechtěl dvakrát prositi, jsa rád, že mám aspoň peníze. Můj otec uplatil strážníka, aby nic neudával, já jsem sebral svých pět švestek a šel jsem do světa."

Od té doby jsem svého otce nespáčil, neboť několik let na to zemřel, doela mne vyděditi. Za to — jak vidíte — setkal jsem se s vašim otcem!" dodal bílý pohlavár se smíchem, při němž obouhřívku až mrazil oběh.

Její starý otec seděl se svěšenou hlavou a zdálo se, že zpovědi pedelchvy neslyší.

"Zajímá-li vás, jak a proč jsem vašeho otce zajal a zde dobře udržoval, jsem ochoten vypravovati dále!" pokračoval bílík se zlemyslnou zdvořilostí.

Dívka přisvědčila hlavou.

"Vypravujte!" pravila tiše, ale při tom se k němu s ošklostí obrátila zády.

"Dobrá, jak si přejete! — Rána kterou jsem vašemu otci zasadil, byla skoro smrtelná. Jenom své silné povaze měl co děkovati, že se z ní vylíval."

Co mne se týče, já jsem odešel na západ a v překrásném údolí, asi sto anglických mil odsud vzdáleném, začal jsem provozovati chov dobytka. Vedlo se mi při tom velmi dobře, dokud několik zcela neviných soukromých kousků neobrátilo na mne pozornost osadní policie.

Jak a čím jsem se při tom proti zákonu prohřešil, nebudu se vám zpovídati, protože vám do toho není. Ale zatím co jsem já v tiskerem nebezpečí musel svůj život hájiti a protloukati se divokým západem jako lovec a konečně i jako odpadlík, zamíchal váš otec karty pěkně pro sebe a hověl si potom v bohatství, jež po právu patřilo mně!"

Ale jest vám známo, že tento lup nepřinesl vašemu otci žádné požehnání. Při všeobecném bursovém úpadku přišel o všecko a nechtěje, aby žena s dítětem v lidě zahynuly, pustil se také na západ a stal se zlatokopem."

Podivnou náhodou jsem mu tedy si zachránil život. Od té doby přílnl ke mně s velkou vděčností, neboť mne pod mým divokým zevnějškem nepoznal. Ostatně to nebyl žádný div, protože mezi bý-

valým osmnáctiletým jinochem a mezi čtyřicetiletým chlupem s dlouhými vlasy a s obličejem zarostlým jako medvěd byl opravdu ohromný rozdíl. Za to já jsem ho poznal na první pohled.

Zkrátka, stali jsme se dobrými přáteli a přišli jsme spolu až sem. On byl již pánem velkého pokladu zlata, neboť mu štěstí přálo, kdežto já jsem měl pořád jen smělu — anebo jsem byl leniv. Kdo za to může?"

Jednou mne důležitě obchody zbrzylo po několika týdnu daleko v horách. Když jsem se konečně vrátil, zastal jsem vašeho otce vypraveného k návratu na východ. Za mě nepřítomnosti přišel prý na výdatné ložisko zlata, které ho učinilo hotovým boháčem, takže jsem si tak ve svrchně chvilí mohl zcela nerušeně nacpat kapsy bankovkami!"

Ale radost má neměla dlouhého trvání. Ve své lehkomyšlnosti nechal jsem zadní dvéře kontouaru otevřeny a můj otec i váš, kteří se právě vraceli domů z jakési veřejné společnosti, ovšem si toho všimli. Je skoro zbytečno vypravovati, co potom následovalo."

Můj otec se rozběhl pro strážníka, kdežto váš směl vešel za domnělým zlodějem do kontouaru. Potkali jsme se v předstí, právě když jsem se svým lupem klidně odcházel. Jelikož jsem byl přestrojen, nepoznal mne. Bez dlouhého rozmýšlení mi skočil na hrdlo a byl by mne zajistil uskrtil, kdybych mu v zoufalé sebeobraně nebyl vzal můj do boku."

Avšak bylo již pozdě. Ve dvířích zastavil mne policejní strážník s mým otcem, který vzor mne přestrojením hned poznal.

"Nechej si svůj lup, ale tu chvilí se mi pakuj s očí!" vykřikl na mne rozlečen. "Od této chvíle vešší mým synem a neopovázkejte se více vkrádati nohou do mého domu!"

Ovšem jsem se nechtěl dvakrát prositi, jsa rád, že mám aspoň peníze. Můj otec uplatil strážníka, aby nic neudával, já jsem sebral svých pět švestek a šel jsem do světa."

Od té doby jsem svého otce nespáčil, neboť několik let na to zemřel, doela mne vyděditi. Za to — jak vidíte — setkal jsem se s vašim otcem!" dodal bílý pohlavár se smíchem, při němž obouhřívku až mrazil oběh.

Její starý otec seděl se svěšenou hlavou a zdálo se, že zpovědi pedelchvy neslyší.

"Zajímá-li vás, jak a proč jsem vašeho otce zajal a zde dobře udržoval, jsem ochoten vypravovati dále!" pokračoval bílík se zlemyslnou zdvořilostí.

Dívka přisvědčila hlavou.

"Vypravujte!" pravila tiše, ale při tom se k němu s ošklostí obrátila zády.

"Dobrá, jak si přejete! — Rána kterou jsem vašemu otci zasadil, byla skoro smrtelná. Jenom své silné povaze měl co děkovati, že se z ní vylíval."

Co mne se týče, já jsem odešel na západ a v překrásném údolí, asi sto anglických mil odsud vzdáleném, začal jsem provozovati chov dobytka. Vedlo se mi při tom velmi dobře, dokud několik zcela neviných soukromých kousků neobrátilo na mne pozornost osadní policie.

Jak a čím jsem se při tom proti zákonu prohřešil, nebudu se vám zpovídati, protože vám do toho není. Ale zatím co jsem já v tiskerem nebezpečí musel svůj život hájiti a protloukati se divokým západem jako lovec a konečně i jako odpadlík, zamíchal váš otec karty pěkně pro sebe a hověl si potom v bohatství, jež po právu patřilo mně!"

Ale jest vám známo, že tento lup nepřinesl vašemu otci žádné požehnání. Při všeobecném bursovém úpadku přišel o všecko a nechtěje, aby žena s dítětem v lidě zahynuly, pustil se také na západ a stal se zlatokopem."

Podivnou náhodou jsem mu tedy si zachránil život. Od té doby přílnl ke mně s velkou vděčností, neboť mne pod mým divokým zevnějškem nepoznal. Ostatně to nebyl žádný div, protože mezi bý-

valým osmnáctiletým jinochem a mezi čtyřicetiletým chlupem s dlouhými vlasy a s obličejem zarostlým jako medvěd byl opravdu ohromný rozdíl. Za to já jsem ho poznal na první pohled.

Zkrátka, stali jsme se dobrými přáteli a přišli jsme spolu až sem. On byl již pánem velkého pokladu zlata, neboť mu štěstí přálo, kdežto já jsem měl pořád jen smělu — anebo jsem byl leniv. Kdo za to může?"

Jednou mne důležitě obchody zbrzylo po několika týdnu daleko v horách. Když jsem se konečně vrátil, zastal jsem vašeho otce vypraveného k návratu na východ. Za mě nepřítomnosti přišel prý na výdatné ložisko zlata, které ho učinilo hotovým boháčem, takže jsem si tak ve svrchně chvilí mohl zcela nerušeně nacpat kapsy bankovkami!"

Ale radost má neměla dlouhého trvání. Ve své lehkomyšlnosti nechal jsem zadní dvéře kontouaru otevřeny a můj otec i váš, kteří se právě vraceli domů z jakési veřejné společnosti, ovšem si toho všimli. Je skoro zbytečno vypravovati, co potom následovalo."

Můj otec se rozběhl pro strážníka, kdežto váš směl vešel za domnělým zlodějem do kontouaru. Potkali jsme se v předstí, právě když jsem se svým lupem klidně odcházel. Jelikož jsem byl přestrojen, nepoznal mne. Bez dlouhého rozmýšlení mi skočil na hrdlo a byl by mne zajistil uskrtil, kdybych mu v zoufalé sebeobraně nebyl vzal můj do boku."

Avšak bylo již pozdě. Ve dvířích zastavil mne policejní strážník s mým otcem, který vzor mne přestrojením hned poznal.

"Nechej si svůj lup, ale tu chvilí se mi pakuj s očí!" vykřikl na mne rozlečen. "Od této chvíle vešší mým synem a neopovázkejte se více vkrádati nohou do mého domu!"

Ovšem jsem se nechtěl dvakrát prositi, jsa rád, že mám aspoň peníze. Můj otec uplatil strážníka, aby nic neudával, já jsem sebral svých pět švestek a šel jsem do světa."

Od té doby jsem svého otce nespáčil, neboť několik let na to zemřel, doela mne vyděditi. Za to — jak vidíte — setkal jsem se s vašim otcem!" dodal bílý pohlavár se smíchem, při němž obouhřívku až mrazil oběh.

Její starý otec seděl se svěšenou hlavou a zdálo se, že zpovědi pedelchvy neslyší.

"Zajímá-li vás, jak a proč jsem vašeho otce zajal a zde dobře udržoval, jsem ochoten vypravovati dále!" pokračoval bílík se zlemyslnou zdvořilostí.

Dívka přisvědčila hlavou.

"Vypravujte!" pravila tiše, ale při tom se k němu s ošklostí obrátila zády.

"Dobrá, jak si přejete! — Rána kterou jsem vašemu otci zasadil, byla skoro smrtelná. Jenom své silné povaze měl co děkovati, že se z ní vylíval."

Co mne se týče, já jsem odešel na západ a v překrásném údolí, asi sto anglických mil odsud vzdáleném, začal jsem provozovati chov dobytka. Vedlo se mi při tom velmi dobře, dokud několik zcela neviných soukromých kousků neobrátilo na mne pozornost osadní policie.

Jak a čím jsem se při tom proti zákonu prohřešil, nebudu se vám zpovídati, protože vám do toho není. Ale zatím co jsem já v tiskerem nebezpečí musel svůj život hájiti a protloukati se divokým západem jako lovec a konečně i jako odpadlík, zamíchal váš otec karty pěkně pro sebe a hověl si potom v bohatství, jež po právu patřilo mně!"

Ale jest vám známo, že tento lup nepřinesl vašemu otci žádné požehnání. Při všeobecném bursovém úpadku přišel o všecko a nechtěje, aby žena s dítětem v lidě zahynuly, pustil se také na západ a stal se zlatokopem."

Podivnou náhodou jsem mu tedy si zachránil život. Od té doby přílnl ke mně s velkou vděčností, neboť mne pod mým divokým zevnějškem nepoznal. Ostatně to nebyl žádný div, protože mezi bý-

valým osmnáctiletým jinochem a mezi čtyřicetiletým chlupem s dlouhými vlasy a s obličejem zarostlým jako medvěd byl opravdu ohromný rozdíl. Za to já jsem ho poznal na první pohled.

Zkrátka, stali jsme se dobrými přáteli a přišli jsme spolu až sem. On byl již pánem velkého pokladu zlata, neboť mu štěstí přálo, kdežto já jsem měl pořád jen smělu — anebo jsem byl leniv. Kdo za to může?"

Jednou mne důležitě obchody zbrzylo po několika týdnu daleko v horách. Když jsem se konečně vrátil, zastal jsem vašeho otce vypraveného k návratu na východ. Za mě nepřítomnosti přišel prý na výdatné ložisko zlata, které ho učinilo hotovým boháčem, takže jsem si tak ve svrchně chvilí mohl zcela nerušeně nacpat kapsy bankovkami!"

Ale radost má neměla dlouhého trvání. Ve své lehkomyšlnosti nechal jsem zadní dvéře kontouaru otevřeny a můj otec i váš, kteří se právě vraceli domů z jakési veřejné společnosti, ovšem si toho všimli. Je skoro zbytečno vypravovati, co potom následovalo."

Můj otec se rozběhl pro strážníka, kdežto váš směl vešel za domnělým zlodějem do kontouaru. Potkali jsme se v předstí, právě když jsem se svým lupem klidně odcházel. Jelikož jsem byl přestrojen, nepoznal mne. Bez dlouhého rozmýšlení mi skočil na hrdlo a byl by mne zajistil uskrtil, kdybych mu v zoufalé sebeobraně nebyl vzal můj do boku."

Avšak bylo již pozdě. Ve dvířích zastavil mne policejní strážník s mým otcem, který vzor mne přestrojením hned poznal.

"Nechej si svůj lup, ale tu chvilí se mi pakuj s očí!" vykřikl na mne rozlečen. "Od této chvíle vešší mým synem a neopovázkejte se více vkrádati nohou do mého domu!"

Ovšem jsem se nechtěl dvakrát prositi, jsa rád, že mám aspoň peníze. Můj otec uplatil strážníka, aby nic neudával, já jsem sebral svých pět švestek a šel jsem do světa."

Od té doby jsem svého otce nespáčil, neboť několik let na to zemřel, doela mne vyděditi. Za to — jak vidíte — setkal jsem se s vašim otcem!" dodal bílý pohlavár se smíchem, při němž obouhřívku až mrazil oběh.

Její starý otec seděl se svěšenou hlavou a zdálo se, že zpovědi pedelchvy neslyší.

"Zajímá-li vás, jak a proč jsem vašeho otce zajal a zde dobře udržoval, jsem ochoten vypravovati dále!" pokračoval bílík se zlemyslnou zdvořilostí.

Dívka přisvědčila hlavou.

"Vypravujte!" pravila tiše, ale při tom se k němu s ošklostí obrátila zády.

"Dobrá, jak si přejete! — Rána kterou jsem vašemu otci zasadil, byla skoro smrtelná. Jenom své silné povaze měl co děkovati, že se z ní vylíval."

Co mne se týče, já jsem odešel na západ a v překrásném údolí, asi sto anglických mil odsud vzdáleném, začal jsem provozovati chov dobytka. Vedlo se mi při tom velmi dobře, dokud několik zcela neviných soukromých kousků neobrátilo na mne pozornost osadní policie.

Jak a čím jsem se při tom proti zákonu prohřešil, nebudu se vám zpovídati, protože vám do toho není. Ale zatím co jsem já v tiskerem nebezpečí musel svůj život hájiti a protloukati se divokým západem jako lovec a konečně i jako odpadlík, zamíchal váš otec karty pěkně pro sebe a hověl si potom v bohatství, jež po právu patřilo mně!"

Ale jest vám známo, že tento lup nepřinesl vašemu otci žádné požehnání. Při všeobecném bursovém úpadku přišel o všecko a nechtěje, aby žena s dítětem v lidě zahynuly, pustil se také na západ a stal se zlatokopem."

Podivnou náhodou jsem mu tedy si zachránil život. Od té doby přílnl ke mně s velkou vděčností, neboť mne pod mým divokým zevnějškem nepoznal. Ostatně to nebyl žádný div, protože mezi bý-

valým osmnáctiletým jinochem a mezi čtyřicetiletým chlupem s dlouhými vlasy a s obličejem zarostlým jako medvěd byl opravdu ohromný rozdíl. Za to já jsem ho poznal na první pohled.

Zkrátka, stali jsme se dobrými přáteli a přišli jsme spolu až sem. On byl již pánem velkého pokladu zlata, neboť mu štěstí přálo, kdežto já jsem měl pořád jen smělu — anebo jsem byl leniv. Kdo za to může?"

Jednou mne důležitě obchody zbrzylo po několika týdnu daleko v horách. Když jsem se konečně vrátil, zastal jsem vašeho otce vypraveného k návratu na východ. Za mě nepřítomnosti přišel prý na výdatné ložisko zlata, které ho učinilo hotovým boháčem, takže jsem si tak ve svrchně chvilí mohl zcela nerušeně nacpat kapsy bankovkami!"

Ale radost má neměla dlouhého trvání. Ve své lehkomyšlnosti nechal jsem zadní dvéře kontouaru otevřeny a můj otec i váš, kteří se právě vraceli domů z jakési veřejné společnosti, ovšem si toho všimli. Je skoro zbytečno vypravovati, co potom následovalo."

Můj otec se rozběhl pro strážníka, kdežto váš směl vešel za domnělým zlodějem do kontouaru. Potkali jsme se v předstí, právě když jsem se svým lupem klidně odcházel. Jelikož jsem byl přestrojen, nepoznal mne. Bez dlouhého rozmýšlení mi skočil na hrdlo a byl by mne zajistil uskrtil, kdybych mu v zoufalé sebeobraně nebyl vzal můj do boku."

Avšak bylo již pozdě. Ve dvířích zastavil mne policejní strážník s mým otcem, který vzor mne přestrojením hned poznal.

"Nechej si svůj lup, ale tu chvilí se mi pakuj s očí!" vykřikl na mne rozlečen. "Od této chvíle vešší mým synem a neopovázkejte se více vkrádati nohou do mého domu!"

Ovšem jsem se nechtěl dvakrát prositi, jsa rád, že mám aspoň peníze. Můj otec uplatil strážníka, aby nic neudával, já jsem sebral svých pět švestek a šel jsem do světa."

Od té doby jsem svého otce nespáčil, neboť několik let na to zemřel, doela mne vyděditi. Za to — jak vidíte — setkal jsem se s vašim otcem!" dodal bílý pohlavár se smíchem, při němž obouhřívku až mrazil oběh.

Její starý otec seděl se svěšenou hlavou a zdálo se, že zpovědi pedelchvy neslyší.

"Zajímá-li vás, jak a proč jsem vašeho otce zajal a zde dobře udržoval, jsem ochoten vypravovati dále!" pokračoval bílík se zlemyslnou zdvořilostí.

Dívka přisvědčila hlavou.

"Vypravujte!" pravila tiše, ale při tom se k němu s ošklostí obrátila zády.

"Dobrá, jak si přejete! — Rána kterou jsem vašemu otci zasadil, byla skoro smrtelná. Jenom své silné povaze měl co děkovati, že se z ní vylíval."

Co mne se týče, já jsem odešel na západ a v překrásném údolí, asi sto anglických mil odsud vzdáleném, začal jsem provozovati chov dobytka. Vedlo se mi při tom velmi dobře, dokud několik zcela neviných soukromých kousků neobrátilo na mne pozornost osadní policie.

Jak a čím jsem se při tom proti zákonu prohřešil, nebudu se vám zpovídati, protože vám do toho není. Ale zatím co jsem já v tiskerem nebezpečí musel svůj život hájiti a protloukati se divokým západem jako lovec a konečně i jako odpadlík, zamíchal váš otec karty pěkně pro sebe a hověl si potom v bohatství, jež po právu patřilo mně!"

Ale jest vám známo, že tento lup nepřinesl vašemu otci žádné požehnání. Při všeobecném bursovém úpadku přišel o všecko a nechtěje, aby žena s dítětem v lidě zahynuly, pustil se také na západ a stal se zlatokopem."

Podivnou náhodou jsem mu tedy si zachránil život. Od té doby přílnl ke mně s velkou vděčností, neboť mne pod mým divokým zevnějškem nepoznal. Ostatně to nebyl žádný div, protože mezi bý-

(Pokračování.)